

I

Eagle Harbor, het noorden van Michigan
September 1871

‘U bent de nieuwe leerkracht niet,’ zei de kale man met het ronde gezicht en kinderlijke stem nog een keer.

‘Dat ben ik wel,’ hield Tessa Taylor vol. Ze schoof de gekreukte brief naar de eigenaar van Cole Mine-maatschappij Winkel en Kantoor.

De bolle wangen van de man werden rood. Zijn ogen schoten ontsteld naar de winkeldeur, en hij weigerde om zelfs maar een blik te werpen op het officiële document dat ze de afgelopen week bij zich had gedragen; haar baken van hoop, haar enige ontsnapping aan het verleden dat haar achtervolgde.

‘De nieuwe leerkracht moet een man zijn,’ zei de winkelier. ‘En u bent een vrouw.’

Ze zette haar handen op het smetteloze glas van de toonbank en boog zich naar voren om het naamplaatje dat op zijn vest gespeld zat te lezen. ‘Hoor eens, meneer Updegraff. Ik ben T. Taylor, dat staat voor Tessa Taylor. Ik ben de nieuwe leerkracht voor de Eagle Harbor School. Spijtig dat u een man verwacht had, maar gelukkig voor u ben ik tien mannen waard.’

Bij de aanblik van haar handen op de toonbank schudde de man zijn hoofd en er kwamen verontwaardigde geluiden achter uit zijn keel. Toen hij onder de toonbank reikte, haalde Tessa met een ruk haar handen van het glas en deed vlug een stap naar achteren.

Ze had verhalen gehoord over de wilde, ongetemde regio's van het hoger gelegen Michigan, van de knokpartijen, dronkenschap en wetteloosheid die daar welig tierden. Je zou net zien dat hij een wapen tevoorschijn haalde en haar ter plekke neerschoot.

Ze zag de kop in de *Detroit Free Press* al voor zich: *STADJE EIST MANNELIJKE LEERKRACHT, SCHIET SOLLICITERENDE VROUWEN NEER.*

Toen meneer Updegraff zijn hand optilde, hief Tessa de hare ter zelfverdediging, maar toen bedachte ze zich. Ze kon ten slotte geen kogel tegenhouden als hij besloot haar neer te schieten.

Tot haar verbazing liet hij een gerafeld vod op het glas vallen en begon de plek die ze had aangeraakt ingespannen schoon te poetsen. Hij fronste zijn wenkbrauwen en zijn kwabbige kaken schudden van inspanning.

De rest van de winkel was verlaten, afgezien van één vrouw met een baby op haar heup en twee kinderen die rondjes om haar heen renden en verstrikt raakten in haar rok, de een giechelend en de ander huilend. Ze kwamen angstwekkend dicht bij de glazen potten met ingelegde bieten die op een lage plank stonden.

Maar hoeveel lawaai de kinderen ook maakten, de moeder scheen hen niet te horen. Ze streek met haar smerige vinger-nagels over een zak met aardappels waar in een eenvoudig handschrift met grove letters *Twee dollar per bushel* op geschreven stond.

Naast de aardappels stonden tonnen met appels, rapen, meloenen, komkommers, kolen en wortels – kennelijk de oogst van plaatselijke boeren. Maar de vermelde prijzen waren buitensporig hoog.

‘Ik neem aan dat u geen armen en benen aanneemt als betaling voor de verse groenten, wel?’ kon Tessa niet laten om te mopperen.

Meneer Updegraff was echter te geconcentreerd bezig haar vingerafdrukken van het glas te verwijderen om acht te slaan op haar sarcasme.

De planken langs de ene muur waren bevoorraad met meel, suiker, bonen, thee, koffie en rijst. Schappen in het midden van de winkel bevatten meer praktische zaken zoals reuzel, talg, wasknijpers, bakpoeder en gecondenseerde melk. Een groot deel van de winkel, aan de achterkant, stond stampvol met kruitvaten, lont voor dynamiet, helmen met kaarsen, boren, voorhamers en talloze andere mijnbenodigdheden die ze niet kon benoemen.

Tijdens haar vier dagen durende reis op de *Temperance* had Tessa niet veel tijd nodig gehad om door te krijgen dat de stoomboot volgeladen was met tonnen en kratten op weg naar *Copper Country* ter voorbereiding op de strenge winter die spoedig de mijngebieden zou afsnijden van het onderste deel van de staat.

Het idee de hele winter vast te zitten in het noorden had Tessa maar even te denken gegeven voordat ze het van zich afzette. Ze ging op avontuur, bracht ze zichzelf onder het oog. En avonturen hadden altijd een element van gevaar in zich. Dat maakte ze juist opwindend.

Ze haalde diep adem en snoof de sterke geur van gezouten varkensvlees vermengd met kruidige tabak op. Al was ze nu al

op de eerste grote hindernis van haar avontuur gestuit, ze liet zich niet tegenhouden door iets kleins als een misverstand over haar geslacht.

‘Als u me het schoolgebouw wilt wijzen,’ zei ze.

‘Gaat u nou maar weg,’ zei meneer Updegraff kregelig, terwijl hij nog steeds over het glas wreef. ‘We hebben nog nooit een vrouw voor de klas gehad en daar gaan we nu niet mee beginnen.’

‘Laten we een vergadering van het schoolbestuur en ouders bij elkaar roepen en hen laten beslissen.’

Opeens klonk er glasgerinkel en meneer Updegraff keek met een ruk op. Zijn ogen werden groot toen hij de snel verspreidende plas parse vloeistof op de vloer tussen glasscherven en brokjes biet zag.

De vrouw met de baby op haar heup schreeuwde tegen de twee kinderen die gestopt waren met rennen en naar de troep staarden.

‘O, nee. O, nee,’ zei meneer Updegraff, terwijl hij onhandig een bezem van maïsbladeren uit de hoek pakte, zonder zijn ogen los te maken van de plas.

Voor het eerst sinds Tessa haar reis was begonnen, voelde ze een steek van angst. Zou ze haar baan kwijt zijn nog voordat ze zelfs maar begonnen was? ‘Meneer Updegraff, luister alstublieft –’

Hij kwam als een strijder die het slagveld bestormt met de bezem in zijn hand om de toonbank heen. ‘Ga naar huis, dame. Ik praat niet meer met u.’

Toen hij vastberaden naar de gebroken pot met bieten waggelde, slaakte Tessa een diepe zucht en keek door het raam van de kruidenierswinkel naar de andere zaken langs de hoofdstraat van Eagle Harbor – de smederij, verscheidene kosthuizen en

herbergen, een timmermanswerkplaats, stalhouderijen en de spits van de methodistenkerk die oprees achter een groepje identiek uitzierende blokhutten.

Met ferme, vastberaden passen liep ze naar de deur, deed hem open en stapte Center Street in. De doorgaande weg was weinig meer dan een zandpad met wagensporen.

Ze hief haar gezicht op, en haar blik ging van de dichtbeboste heuvels die de oostkant van de stad omzoomden, naar de uitgestrektheid van het Bovenmeer, dat het westen met zijn kale, rotsige steile oevers en woeste kustlijn omsloot. Ze ademde de al frisse septemberlucht diep in.

Iedereen had haar gewezen op het feit dat ze naar de beschavingsgrens verhuisde, en dat het leven in het verre noorden veel ruiger was dan in het westen. Maar hun waarschuwingen hadden haar verlangen om naar het schiereiland te reizen alleen maar gevoed. Het was de perfecte plek om afstand te nemen van haar verleden en met een schone lei te beginnen. Niemand hier hoefde ooit af te weten van haar fouten in het verleden.

Ze liet haar blik rusten op de honderden zeemeeuwen op de rotsen in de baai. Hun gekrijs werd gedempt door de golven die tegen de rotsblokken beukten. Het constante bulderen overstemde zelfs het geschreeuw van dekknechten van de Temperance die bezig waren de vracht uit te laden op een van de twee kades in de haven, waarvandaan alles vervoerd en opgeslagen zou worden in het pakhuis dat aan de kust gebouwd was.

Haar verschoten, oranje reistas stond nog waar ze hem had achtergelaten op het lange, houten platform.

Ze kon net zo goed haar tas gaan pakken en haar intrek nemen in een van de kosthuizen. Dan had ze tenminste een adres waar haar persoonlijke hutkoffers bezorgd moesten worden zodra ze uit haar hut gehaald waren.

Met veerkrachtige pas liep ze terug naar de haven, en hoe dichter ze bij het water kwam, hoe zanderiger het pad werd. Als ze hier in het stadje dachten dat ze zo makkelijk van haar afkwamen, dan wachtte hun een verrassing. Ze was gewend haar zin te krijgen en was niet van plan om daar nu verandering in te laten brengen. Ze moest iedereen er gewoon van overtuigen dat zij de juiste persoon was voor de baan – al was ze niet de man die ze hadden verwacht.

‘Waarom vindt men mannen altijd waardevoller?’ mopperde ze. Ze dacht aan de tegenstand die haar oudere zus Caroline had ondervonden toen ze hoofdlichtwachter van de Windmill-vuurtoren in de buurt van Detroit wilde worden. Al had ze meer ervaring en was ze bekwamer dan de meeste mannen, simpelweg vanwege haar geslacht had ze met discriminatie te maken gekregen.

Tessa’s blik gleed naar de vuurtoren op een rotswand waarvandaan je uitzicht had over Eagle Harbor. De zijkant van de roodstenen lichtwachterswoning zat vast aan een achthoekige stenen toren, die tamelijk kort was. Ze schatte hem zo’n dertien meter hoog. Maar wat de toren aan lengte ontbrak, werd goedge maakt in omvang. Ze twijfelde er niet aan dat de toren, vanwege de bulderende wind en golven, evenals de strenge winters, was gebouwd om de elementen te weerstaan en niet om een schoonheidsprijs te winnen.

‘Maar dat kan me niet schelen,’ zei ze, met haar blik gericht op de kade en haar tas. Toen ze Windmill Point had verlaten, had ze zich plechtig voorgenomen om zo lang als ze leefde nooit meer een voet in een vuurtoren te zetten.

Ze had genoeg van vuurtorens. Voor altijd. En met de zee wilde ze ook niets meer te maken hebben. Als ze had kunnen kiezen, was ze over land gereisd in plaats van per stoomboot,

maar aangezien over de Grote Meren naar het noorden varen de snelste optie was, was ze met tegenzin op de boot gestapt.

De waarheid was dat ze de zee en vuurtorens nooit had kunnen vergeven wat ze haar allemaal hadden afgenomen.

Ze keerde de toren de rug toe en zag verscheidene dekknechten vaten over de kade rollen. Als de enige vrouw aan boord had de kapitein haar goed in de gaten gehouden tijdens de reis vanuit Detroit en toen door de sluisen bij Sault St. Marie. Nu ze haar bestemming bereikt had, had hij het te druk om haar te chaperonneren.

Ze stapte opzij om de bemanning te laten passeren en hun niet in de weg te lopen. Toen ze haar naderden, probeerde ze niet te denken aan het feit dat ze hier moederziel alleen was, en dat ze voorlopig niet de baan had die ze meende te hebben bemachtigd. En dat ze ook dakloos was.

De eerste dekknecht liet zijn ton naast haar langzaam tot stilstand komen. Hij lachte naar haar, zijn gele tanden staken af bij het donkere vuil op zijn gezicht. 'En wat vindt ons knappe juffie van Eagle Harbor?'

Knappe juffie? Noemde de bemanning haar zo achter haar rug? Ze lachte niet terug. 'Eigenlijk is het een...'

Ze keek naar het uitdijende stadje, gelegen tussen de stompen van bomen die omgehakt waren om ruimte te maken voor de mijngemeenschap. Onder de grijze lucht leken de blokhutten sjofel, het wasgoed dat wapperde in de wind groezelig, en de kustlijn scherp en imposant. Slierten rook die in de verte boven de heuvels opstegen, duiden op de mijn die zich ergens achter het stadje moest bevinden.

'Het is vast een charmant plaatsje,' zei ze gemaakt vrolijk, en ze probeerde er niet op te letten hoe troosteloos alles eruitzag. Een paar jonge kinderen speelden in een berg stenen en zand

tussen de blokhutten en een haveloos uitziende vrouw met een sjaal over haar haar tuurde in een pan die boven een open vuurkuil hing. Ze roerde langzaam door de inhoud, zonder de moeite te nemen een blik te slaan op de pas gearriveerde stoomboot. Kennelijk waren vaartuigen hier aan de orde van de dag.

Vlabbij, aan de kust, stond een eenzame visser met lieslaarzen aan tot zijn knieën in het water en haalde zijn lijn in. Zijn twee poolhonden lagen geduldig achter hem op het strand. Alsof hij haar aandacht voelde, tikte de man ter begroeting tegen de rand van zijn bolhoed.

‘Misschien twijfelt het knappe juffie erover of ze hier wel wil blijven.’ De dekknecht grijnsde over zijn schouder naar de twee mannen achter hem. ‘Misschien blijft ze liever bij ons aan boord, hè, maten?’

Ze knikten beamend en bekeken haar met een belangstelling die maakte dat ze hun nekken wel om kon draaien.

Ze had gehoord dat er in het noorden niet veel alleenstaande vrouwen waren, maar voornamelijk mijnwerkersvrouwen. En dat had ze prima gevonden, want ze had vastgesteld dat ze dus minder bang hoefde te zijn dat er over haar geroddeld werd. Misschien hield het ook in dat ze ongewenste aandacht van de mannelijke soort van de hand moest wijzen. Ze was tenslotte niet gekomen om een relatie te zoeken. Ze was gekomen om les te geven en ze had geen behoefte om afgeleid te worden door romantische ideeën.

Ze greep de handvatten van haar valies steviger vast en wilde de kade naar de oever afdalen, toen de dekknecht vlug voor haar kwam staan en haar de weg versperde.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei ze, en ze deinsde achteruit. ‘Ik moet gaan.’

‘Kun je niet even blijven?’ Hij grijnsde gemeen en keek

strak naar haar mond. ‘En mij en mijn maten een afscheidskusje geven?’

‘Absoluut niet.’ Ze kneep haar ogen samen en keek hem vernietigend aan, maar vanbinnen trok haar maag samen. Waren deze mannen iets over haar reputatie te weten gekomen? Deden ze daarom zo vrijpostig tegen haar? ‘Als u zo vriendelijk wilt zijn me door te laten.’

Ze bewoog opzij in de hoop langs hem heen te glippen, maar hij stapte met haar mee opzij en bleef haar de weg versperren. ‘Eén kusje maar,’ drong de dekknecht aan, ‘hier op mijn wang.’ Hij tikte met zijn vingers op zijn smerige gezicht.

Ze verstijfde en wilde iets bijtends zeggen, hem dwingen haar met rust te laten, maar ze besloot tot een andere tactiek. In de hoop het sarcasme uit haar toon te weren, zei ze: ‘Hoe verleidelijk het ook is, ik moet echt voor de eer bedanken. Ik ben onderwijzeres en leerkrachten mogen geen ongepast gedrag vertonen, daar zijn regels voor.’

‘Dit is niet ongepast,’ zei hij met gedempte stem en een knipoog. ‘Dat beloof ik.’

De verleiding om hem een klap in zijn gezicht te geven was groot, maar in de achterliggende jaren waarin ze meer dan eens onbehoorlijke toenadering had moeten afweren, had ze geleerd haar impulsen in bedwang te houden. De juiste koers was om langs hem heen te schieten en het stadje weer in te rennen. Hij zou vast niet proberen haar midden in de hoofdstraat aan te klampen.

Ze vloog naar voren en glipte als een vis die buiten bereik van het net wil blijven vlug langs hem heen, maar ze had amper twee stappen gezet toen zijn ruwe vingers zich om haar bovenarm sloten. Hij hield haar staande en draaide haar met een ruk naar zich toe.

Ze probeerde zich uit zijn greep te bevrijden en liet haar tas

vallen om meer kracht te kunnen uitoefenen. Maar hij rukte haar dichter naar zich toe zodat zijn hete adem in haar gezicht prikte en de vieze stank van zijn zweet om haar heen zweefde. Een aantal kleine zeilboten lag aan de kade gebonden, en dobberde op de golven. Kon ze zich losrukken en in zo'n bootje springen?

‘Laat me onmiddellijk los!’ schreeuwde ze, en ze stampte met de hak van haar schoen op zijn laars.

De man lachte alleen maar.

‘Ik zou maar doen wat de dame zegt,’ klonk een stem vanaf de oever.

Tegelijk met de dekknecht draaide ze haar hoofd om naar de visser iets verderop. Hij stond nog steeds tot zijn knieën in het water en wierp kalm en gelijkmatig zijn lijn weer uit alsof hij geen zorgen kende.

‘Bemoei je er niet mee, vriend,’ riep de dekknecht. ‘Dit zijn jouw zaken niet.’

‘Door de manier waarop jij die dame behandelt, heb je me gedwongen me ermee te bemoeien, vriend.’ De visser keek hoe zijn lijn een boog over het water beschreef en in de golven wegzonk.

‘Ik stel voor dat je je erbuiten houdt, anders dwing je mij en mijn maten ons met *jou* te bemoeien.’ De dekknecht grijnsde naar zijn vrienden alsof hij in zijn schik was met zijn eigen antwoord. Het was waarschijnlijk het slimste wat hij in het hele jaar had gezegd – of misschien in heel zijn leven. Niettemin was Tessa zijn streken zat. Het was tijd om voor eens en voor al een eind aan de situatie te maken.

Voordat ze de dekknecht een knietje kon geven of in zijn hand kon bijten, floot de visser kort, maar doordringend tussen zijn tanden.

Op het geluid sprongen de twee honden achter hem op. Ze spitsten hun puntige oren, tilden hun snuit op en richtten hun ogen op hun baas. Wat hun lengte en de zilver en zwarte tekening betrof, hadden het net zo goed wolven kunnen zijn, vond Tessa. Maar hun bouw was meer gedrongen en hun vacht dikker.

De visser knikte naar de dekknechten en de honden liepen met ontblote tanden en grommend op de kade af.

‘O, dus hij denkt dat hij ons bang kan maken met zijn hondjes,’ zei de dekknecht met een bulderende lach tegen zijn vrienden.

Bij de aanblik van de honden die op de kade afkwamen en keken of ze hun het vlees van de botten konden scheuren, was de grijns van de andere twee bemanningsleden verbleekt. Ze lieten hun tonnen in de steek en zetten de aftocht in naar de stoomboot.

De visser zei verder niets, maar haalde even onverstoorbaar als tevoren zijn vislijn in. Onder de rand van zijn hoed ving Tessa een glimp op van zijn knappe gezicht, maar voor ze hem beter kon bekijken, werd ze door haar overweldigder naar voren getrokken en zo opgesteld dat ze als schild tussen hem en de honden diende.

Laag bij de grond, met hun oren naar achteren en hun tanden ontbloot, bleven de honden dichterbij komen. Als ze een schuchtere vrouw was geweest, hadden ze haar misschien angst aangejaagd, maar nu kon ze alleen maar denken aan een strategie om zich van de dekknecht te bevrijden, zodat de honden hem te grazen konden nemen en hem opkauwen als een stuk ongelooide huid.

Vanuit haar ooghoek zag ze de kleine zeilboot. Ze zou zich losrukken en in het schommelende bootje springen. Het stelde

niet veel voor als plan, maar dan deed ze tenminste meer dan hier blijven staan met de grijpgrage vingers van die man op haar lichaam.

Voordat de dekknecht in de gaten had wat ze deed, boog ze haar hoofd en beet in het vlezig deel van zijn hand tussen zijn duim en wijsvinger.

Hij gilte en zijn greep verslaptte.

Ze liet geen tijd verloren gaan. Ze rukte zich los en holde naar de rand van de kade. Tot haar ontzetting kwamen haar voeten op een stuk glad hout terecht. Ze gleed uit en tuimelde over de rand van de kade, niet eens in de buurt van het zeilbootje.

Met een plons viel ze in het ijskoude water. De bijtende kou benam haar onmiddellijk de adem. Ze sputterde toen de duistere golven door haar mond en neus een weg naar binnen zochten. Het water omhulde haar, doorweekte haar zware linnen bovenrok en de onderrok. Het gewicht van de natte stof trok haar naar beneden en ze werd naar onder gezogen in de golven.

Haar benen raakten verstrikt in het linnen en ze kon niet de vaart maken die ze nodig had om te schoppen en zich naar de oppervlakte te vechten. Ze zwaaide met haar armen, maar de beukende golven weigerden haar los te laten.

Haar longen brandden en ze moest zich verzetten tegen het instinct om haar mond open te doen om de lucht in te ademen die er niet zou zijn. Duisternis kolkte om haar heen. Al haar gedachten vloeiden weg, en ze kon nog maar aan één ding denken: haar avontuur was nog maar net begonnen, en nu stond ze al op het punt te sterven.